

הילה להב אם כבר ללכת גבהים

בלדה

ביום הראשון שהלכתי אבדתי צל.
ככל שתעלי הוא מתפוצץ,
בגבה אמתתי הוא כבר לוחץ ומכרחים להתפשט.

עיניך הטובות לא נחשו דבר;
לא הרמתי טלפון ימים, שכלום לא ישתבש,
שלא יפל לי על הראש,
שלא תקרה טעות

אני הבנתי: שפל וגאות.
כל אימת שמתמלא ירח עד בחילה את

מכרחה לשטף את זה ממך. אני יודעת.
לא הגבהתי עד הסוף. סלחי לי.
לא כמו שחשבת עלי גבהה.
זה בורח לי עכשו.
פשוט הולך.

אני פותחת בירה בשבילה.
מוזר: אני צלולה יותר ושועלית –

גם את? לא רק לשקע
אפים כרסה? גם ללכת גבהים?
לא רק לשכח?

ואם כבר ללכת גבהים עלי להתודות
שלא היה לי צל
כלומר

הִיָּה בֵּית
שָׁחַר כְּבֵד וּמְזֻנָּב בְּקִרְסָלֵי בְּלֵי דַעַת –
וּגְזֵרְתִּי הִיָּתָה גַם כִּכָּה מְרַבַּעַת –
עַל כָּל פְּנִיִּים עֲלִיתִי. זֶה נִגְמַר.
אֲכַלְתִּי כָּל מָה שֶׁצָּמַח וְאִז
גַּם כָּל מָה שֶׁהֵלֵךְ לְמַעְלָה, בְּמִדְבָּר.
הִיִּיתִי מְכַרְחָה לְשִׁטְף אֶת זֶה
נְסִיתִי – בְּחַיִּי – לֹא לְהִתְחִיל בְּצַהֲרִים,
אֲבָל אֲנִי דוֹמָה מְדִי
יִצְאָתִי. זֶה מָה יֵשׁ.

בְּכוֹנְנוֹת – עַל הַרְגָּלִים מִחֲמַשׁ,
זֶה לֹא לְהֶאֱמִין, אֲגַב, מִהִילָדָה שֶׁל
הַשְּׁעוֹן עֶצֶר וְאִמָּא לֹא הֶעִירָה.
חֲצוֹת הַיּוֹם. אֲנִי עוֹשָׂה אֶת זֶה.
אֲנִי פוֹתַחַת בִּירָה.

הַשְּׁעוֹת קִצְרוֹת יוֹתֵר מִמָּה שֶׁאֵת זֹכְרָת.
וְיֵשׁ בָּזֶה לוֹמֵר דָּבָר עַל הַשְּׁעוֹת.
וְעַל הַזְכָּרוֹן.

גַּם הַשָּׁנִים סְפוּרוֹת. וְאִז
מָה אֶעֱשֶׂה.
אוֹי, כִּמָּה שֶׁנִּשְׁתַּק אִז.
אֲנִי לֹא רוֹצָה.

מִסְפִּיק שֶׁתִּקְנֶנּוּ.

לֹא מִסְפִּיק מְלִים – אִז מָה?
אִז נְדַבֵּר? שָׁנִים שֶׁנִּדְבַּר
בְּלֵי הַפִּסְקָה? זֶה יַעֲזוֹר?

עליתי מהבור. עכשו אני חוזרת.
אל שתי ידיה; אל הצל והצרות.
ולא נשתיק, אני אשתה אתך,
כאלו זה בסדר, אמא.
כאלו שהיינו חברות.

אין מה לומר, היא

תמיד היתה רגועה: מישרת לך את הראש
על הכר לפני כל מכה.
לא הצלחתי לשכב ולשתק
אל תשאלי מה היה
מתישהו תפסתי גבה טוב. גם למדתי
להוציא את הדלתות מצריהן.
צרחתי וצרחתי שלא שמתי לב
לתיפוף, הרגשתי כשכבר היה מאחר שמישהו
הפיל אותי במדרגות
מחוץ לדלת וסגר
לא הוצאתי מלה, כלומר
צרחתי צרחה איה כאב לי הראש והשנים

שתפסתי רחב דוקא הצטערתי:
אף פעם לא ידעתי מה עלי לעשות ביום שידבר בי
מתברר שדבר בי לא מעט כי הייתי פקחית
אני ידעתי שצריך לשכב על הבטן
ולשתק הראש בזוית ישרה
ומפני שלא שמעתי את שמי לא
ידעתי שדבר בי
לא זהיתי את הילדה
השואגת שדברו בה
לא הצלחתי לסגר את הפה

לידה

בשֹׁאֲגָה הַגְּדוּלָּה. בְּשֹׁאֲגָה אֲנִי
הִכְרַתִּי בּוֹ שְׁלֵא הַנְּפִילָה
כְּמַעַט גְּמָרָה אוֹתוֹ,
בְּסֶךְ הַכֹּל אֲוִיר, אֶלֶּא
הָאָרֶץ.
אֲדָמָה.
הַחֲמַר הַצְּפוּף שֶׁל הָאֵימָה.
אֲנִי זוֹכֵרֶת כְּשֶׁנּוֹלַדְתִּי שְׁלֵא כָּאֵב גַּם לִי דְבַר עַד הַמָּכָה.
אֲנִי זוֹכֵרֶת מְנִין בְּאֵתִי, וְזֶה לֹא מִתְּלַתֵּלֶיהָ
אוֹ בְּטִנָּה אוֹ מִצְחֹקָהּ.

הַבוֹר הַפְּעוּר פִּיךָ אֲבֵא הַמָּכָה
אֵי הָאוֹנִים הַצְּרָחָה הַכָּאֵב
הַצְּנִיחָה הַשְּׁחֹר הַשְּׁחֹר הַבְּהִלָּה
אֲנִי זוֹכֵרֶת, אֲבֵא, זֶה הַרְחֵם, זֶה
הַתְּעִלָּה

במעין המרכז הדברים שהיו התנפצו
לא אבדתי צורה אבל כל כך רחוק שמים
כל הדברים השחרים גלים
משגעים מאותתים וזה כוכב,
וזה כל כך כוכב הרי זאת השמש

גן

הוא ננעל, מאיה, והמפתח נזרק למעלה וטבע שם –
איזו צפור בלעה אותו ישר, מפתעת, כמו גרעין.
אני לא מצליחה לזכר – היו לנו עצים?
כי משהו פרח בודאות מחוץ להשגה
גמיש ודק צואר.
שועלים מבי ירח פּערו את לעם ולא נמצאה להם יללה.
כל העצים גהרו להביט מקרוב.
הצפור המכה בבטני לבשה את נוצותיה.

להכנס ידעתי שנצליח:
הזרות היתה דלת.
הענק השומר על הגן התהפך ונחר.
לא יכלתי לעזוב כשם שלא יכלתי לפל עוד.
הענק השומר על הגן נרדם על כפות רגלי
וישן עד מאחר.